

konstateret. Jeg skal ikke her komme nærmere ind paa Størrelser af disse Minimumstakster, de fremgaa af Lovforslaget, og jeg udtalte mig udførlig om dem i Fjor, men jeg skal kun nævne, at vi mene, at der bør være saadanne faste Minimumstakster, som man bør gaa ud fra, og derefter bør det Skøn, som Kommunalbestyrelsen skal iværksætte over for de søgende, efterhaanden som Trangen bliver større, begrænses til visse Trin, saaledes at Understøttelsen, naar Trangen forøges, hvilket som Regel vil ske med den stigende Alder, skal forhøjes med et vist bestemt Beløb. Vi have navnlig her tilsigtet at komme de alt for ringe Understøttelser til Livs og se at faa dem fjernede. Det er jo ofte fremhævet, hvor ringe den Understøttelse, som ydes, i mangfoldige Tilfælde er. Jeg skal saaledes nævne, at det jo gentagende er fremhævet her i Tinget, at man endogsaa har nøjedes med at betragte et Læs Tørv eller et Læs Brænde som en Alderdomsunderstøttelse. Selvfølgelig kan jeg ikke paa nogen Maade anerkende, at Kommunerne kunne slippe fra deres Understøttelsespligt ved at skønne, at vedkommende kun trænger til at faa et Læs Tørv eller en halv Favn Brænde; en saadan Understøttelse vil jeg ikke paa nogen Maade kunne betragte som Alderdomsunderstøttelse. Der er Eksempler nok at drage frem paa, hvor graverende Forholdene kunne stille sig netop paa dette Omraade. Jeg skal saaledes nævne, at i en af de større Provinsbyer var der en Enke, som modtog Alderdomsunderstøttelse og altsaa var fuldt ud berettiget til at faa den. Hun var aldeles hjælpeløs, kunde ikke paa nogen som helst Maade klare sig, var sengeleggende, og det Hjem, hun boede i, var i højeste Grad usselt og elendigt; hun levede i Smuds og Utøj, fordi hun hverken kunde holde sig selv eller sit Hjem rent og heller ikke kunde holde nogen til at gøre det. Saa havde vedkommende Kommunalbestyrelse forsøgt at faa hende anbragt i Pleje og forhørt sig om, hvad det vilde koste. Den erfarede da, at det vilde koste 20 Kr. om Maaneden at faa hende anbragt i en forsvarlig Pleje, men det fandt Kommunalbestyrelsen var alt for meget at yde, det vilde den aldeles ikke indlade sig paa, uagtet den gennem Forespørgsler, som den havde iværksat, havde faaet konstateret, at det netop var det, hun trængte til, og at der derigennem kunde skaffes hende det nødvendige til Livets Ophold, som der staar i Loven. Saa ydede vedkommende Kommunalbestyrelse

hende 5 Kr. om Maaneden, hvad der var aldeles utilstrækkeligt og slet ikke hjalp vedkommende, og hun levede derfor et højst usselt og elendigt Liv, hvilket vakte stor Forargelse i Byen og blev Genstand for Artikler i Bladene, hvori vedkommende Kommunalbestyrelse blev i høj Grad angreben for den Stilling, den saaledes havde indtaget. Det blev samtidig oplyst, at denne Enke havde en ret velhavende Søn, og maaske har dette været et medvirkende Motiv for Kommunen til kun at yde hende denne ringe Understøttelse; men det forandrer efter min Mening aldeles ikke Forholdet eller forbedrer Byraadets Stilling; thi Børnene have ingen Forsørgelsespligt over for Forældrene, og det offentlige er aldeles uberettiget til ved Fastsættelsen af Alderdomsunderstøttelsen at regne med Børnenes Evne til at forsørge deres Forældre. Det er en af Skavankerne ved denne Lov, at man regner med den Understøttelse, som Børnene kunne yde deres Forældre. Derved sætter man næsten en Præmie for dem, der ikke ville understøtte deres Forældre, idet det offentlige derved tvinges til at yde en større Understøttelse. Vi have i saa Henseende foreslaaet en Forandring fra den nugældende Lov, idet vi mene, at Understøttelser af en eller anden Art, heriblandt Understøttelser fra de gamles Børn eller Slægtninge, slet ikke skulle tages i Betragtning ved Bedømmelsen af Trangen, naar de ikke overstige et vist Beløb; de betragtes kun som en Forbedring af deres Stilling, som frivilligt ydes dem. Vi havde i Fjor anslaaet dette Beløb til 60 Kr. Under Forhandlingerne blev det imidlertid gentagende Gange paapeget, at vi her havde været ret beskedne, og vi have derfor i Aar forhøjet Beløbet til 100 Kr. Den føromtalte Enke blev senere anbragt i Pleje hos en Broder ude paa Landet mod, at Kommunalbestyrelsen betalte ham 10 Kr. om Maaneden. Efter hvad der foreligger, er dette et aldeles utilstrækkeligt Vederlag, og Kommunen har altsaa sparet mindst 10 Kr. maanedlig ved, at Broderen har paataget sig at forsørge hende. Det er disse Forhold, som vi ville søge at komme til Livs, idet vi mene, at de ere ganske uforsvarlige. Naar der er konstateret Trang hos vedkommende, skal der ydes en vis Minimumsunderstøttelse, og naar Trangen er større, enten paa Grund af Alder eller Svagelighed, skal den forhøjes med et vist Beløb.

Jeg skal derefter omtale Lovforslagets § 7, der giver visse Forskrifter med Hensyn til Alderdomshjemmene om, hvorledes